

naturlig del af den samlede historieundervisning, og at en ophævelse af frihedsparagraffen næppe vil antages at bringe Danmark på kant med den europæiske menneskerettighedskonvention.

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at historieundervisningen er og bliver vigtig, og det er kristendomskundskabsundervisningen også. Der er imidlertid tale om to forskellige fag med hver sit selvstændige formål og indhold. Og derfor er jeg grundlæggende uenig i, at kristendomskundskab skulle være en naturlig del af historiefaget.

I faget kristendomskundskab arbejdes der med livsspørgsmål, med den religiøse dimensionens betydning for livsopfattelsen hos det enkelte menneske og dets forhold til andre.

Den historiske dimension i faget kristendomskundskab lægger vægt på kristendommens historie, som den fremtræder i historisk og nutidig sammenhæng, og der er således en væsentlig pointe i det virkningshistoriske, altså hvorledes kristendommen gennem århundreder har påvirket vores historie, vores levevis og vores måde at tænke på.

Når det gælder selve ophævelsen af fritagelsesadgangen, synes jeg ikke, at det er så enkelt, som det fremstilles af forslagsstillerne. Fritagelsesmuligheden har en lang historisk tradition, som daterer sig tilbage til midten af 1950'erne, hvor lovgiverne var meget opmærksomme på det element af tvang, der kunne ligge i, at mennesker med en anden tro kunne komme i samvittighedskonflikt, når det gjaldt deres børns opdragelse.

Muligheden for samvittighedskonflikt har ikke ændret sig, og den aktualiseres yderligere af, at spørgsmålet om menneskerettigheder har fået en central plads i den politiske debat både internationalt og nationalt op igennem forrige århundrede. Og hele denne holdning afspejles også i den danske skolelovgivning, hvor fritagelsesmuligheden har været fastholdt, selv om den ofte har været til debat.

Det er ikke i overensstemmelse med vores tradition at indføre det element af tvang, som en ophævelse af fritagelsesadgangen ville medføre.

De forældre, som sender deres børn i en dansk skole, skal være trygge ved, at deres børn ikke kommer i en samvittighedskonflikt, og det gøres nu bedst ved, at der eksisterer en fritagelsesmulighed i forbindelse med faget kristendomskundskab.

Når det er sagt, skal der ikke herske tvivl om, at den danske regering respekterer den europæiske menneskerettighedskonvention, også dens § 9, stk. 1, som er gengivet i lovbemærkningerne, og konventionens første tillægsprotokol, art. 2. Af denne fremgår det, at ingen må nægtes retten til uddannelse. Ved udøvelsen af de funktioner, som staten påtager sig i henseende til uddannelse og undervisning, skal den respektere forældrenes ret til at sikre sig, at sådan uddannelse og undervisning sker i overensstemmelse med deres egen religion og religiøse og filosofiske overbevisning.

Mange opfatter fritagelsesmuligheden som en rettighed, selv om den ikke er grundlovssikret. Det gælder såvel danske som udenlandske forældre, og det gælder på tværs af tro og etniske tilhørsforhold. Også inden for visse dele af folkekirken er det opfattelsen, at fritagelsesadgangen forsat skal være til stede. Nogle går endda så vidt som at kalde det et kristent frihedsbrev, hvor ethvert element af tvang er fjernet.

Alt i alt kan jeg ikke støtte forslaget om ophævelse af fritagelsesmuligheden i folkeskolen.

Som tidligere vil jeg gerne give udtryk for, at det er mit indtryk, at skolerne i vidt omfang lever op til deres ansvar med hensyn til at forklare forældre til såvel danske børn som til børn af en anden etnisk oprindelse end dansk, hvad undervisningen i kristendomskundskab reelt indebærer, og dermed heller ikke ligefrem opfordrer eleverne til at søge om fritagelse ved at lægge undervisningen i dagens ydertimer, men tværtimod informere forældrene om, hvad undervisningen indebærer, således at de kan tage ansvar – og også for min skyld meget, meget gerne sikre, at børnene deltager i undervisningen.

Carsten Hansen (S):

Forslaget indeholder to hovedpunkter set ud fra vores synspunkt: at kristendomskundskab skal være en naturlig del af historieundervisningen, og at vi skal ophæve elevernes fritagelsesadgang.

Lad mig først starte med at sige, at vi ikke kan støtte forslaget, og at vi egentlig opfatter Dansk Folkepartis forslag som et korstog imod alt, hvad man opfatter som udansk. Men jeg vil også godt sige, at det faktisk er meget dansk med andre muligheder for dem, der har en anden tro, en anden livsopfattelse. Tag bare den danske skoletradition.

Vi mener faktisk, at det er meget dansk med en fritagelse for religionsundervisningen. Den